
AUF WIEDERSEHEN, KORNÉL!

Vajda Kornél köszöntése,

abból az alkalomból, hogy nyugdíjba vonul, és megválik a Könyv, Könyvtár, Könyvtáros szerkesztőségétől. Ennek alapján a cím lehetne akár „Búcsú” vagy „Elköszönés” Vajda Kornéltól, de nagyon remélem, a hivatalos munkaviszony megszűnése nem jelenti azt, hogy a jövőben nem találkozhatunk írásaival a lap hasábjain.

„Szakmai önéletrajz

Név: Vajda Kornél

Beosztás: A Könyv, Könyvtár, Könyvtáros szerkesztője, a helyismereti munka referense.

Önéletrajz: 1946-ban születtem, az ELTE könyvtár–magyar szakán végeztem 1971-ben, az OSZK-ban, a KMK-ban, a Könyvtáros szerkesztőségében dolgoztam, jelenleg lásd fenn!

Fontosabb publikációk: cikkek, interjúk, recenziók elsősorban a könyvtáros szakajtóban.”

E lakonikus rövidegű önéletrajznak, ami a Könyvtári Intézet honlapján olvasható, csak az ugyancsak itt közölt fénykép látszik ellentmondani, amelyről egy vidám, hamiskás–gunyoros–bölcс Vajda Kornél mosolyog ránk, sejtetve, hogy ennél azért több történt vele az elmúlt hatvanegy, illetve harminchat évben. Próbáljunk ennek legalább töredékesen utánanézni!

A KMK-ban az Új Könyvek Szerkesztőségében dolgozott, ahová nem minden napi ajánlással került: „*Eddig talán leghasznosabb ötletem - amit a szék karfáját csapkodó Bereczkynek adok - hogy ajánljuk föl egyik kevésbé használható munkatársunkat Sebestyén Géza igazgatóhelyettesnek, s kérjük helyette kollégának Vajda Kornélt*” – jegyzi be 1972. X. 25-én naplójába Fodor András.nem akárkivel esik meg akármilyen történet” – írja Thomas Mann a Varázshegy első mondatában. Fodor András is és Bereczky László is felismerték, hogy nem mindennapi ember ifjú kollégájuk. (Bereczky egyszer nekem jegyezte meg róla: „*Majdnem azt mondom, hogy zseni.*”) Vajda Kornél találkozása Fodor Andrással és Bereczky Lászlóval, meg persze, saját képességei – fogalmazzunk most visszafogottan – alapvetően meghatározták pályafutását. Fodor révén egy olyan szellemi közegbe került és mozgott otthonosan, mint Fülep Lajos köre és a korabeli–jelenkori irodalmi élet: Vekerdi László, Lator László, Kormos István, Beney Zsuzsa, Kiss Gy. Csaba, Domokos Mátyás, Csoóri Sándor, Fülöp Géza, Csanak Dóra – csak néhány kiragadott név, hogy a külföldieket – Sulyok Vincze, Kányádi Sándor – ne is említsük. Az ebből adódó rengeteg élmény egyik hozadéka, hogy ahogy Ms. Marple St. Mary Meadből vagy Švejk Ceské Budojevicéből mindig fel tud hozni valamit, az épp aktuálishoz hasonló esetet, úgy Vajda Kornélnak is szinte mindig van valami felidézhető története, mondása, ami a szóban forgó témához kapcsolható. Bereczky László pedig megváltván az Új Könyvektől, vitte

magával Vajda Kornélt is a Könyvtárhoz, s csinált belőle szerkesztőt, és együtt kezdték a 3K-t is.

A közvélemény egy része szerint még ma is azért jó könyvtárosnak lenni, mert sokat lehet olvasni. A könyvtárosok tudják, mennyire nincs ez így. Vajda Kornél példája azonban a közvélekedést erősíti: ő valóban nagyon sokat olvasó könyvtáros. Persze nemcsak munkaidejében tette-teszi ezt: ott is kellett, hivatalból, az Új Könyveknél, de arra mindannyian emlékszünk, hogy a legjobb könyvek sem tetszettek annak idején, amikor kötelező olvasmányként kellett elolvasni. Nem, ő szinte minden szabad idejét olvasással töltötte, tölti. Nem néz tévét, nincs is neki, olvas helyette. Így lett – nyugodtan mondhatjuk – autodidakta filozófus. Akik csak a 3K-ban megjelent írásaira gondolnak, láthatják: ha módja van valamilyen kérdést szélesebb, filozófiai összefüggéseiben is tárgyalni, soha nem mulasztja el.

Vajda Kornél azonban nemcsak olvasó, hanem írástudó könyvtáros is. Láttuk: az „önéletrajz” nagyon szerényen fogalmaz. Ha megnézzük az OSZK katalógusát, tizenkilenc olyan tételt találunk, ahol szerzőként, társszerzőként, szerkesztőként, fordítóként szerepel. A MANCI-ban 205 rekordot találunk a neve mellett. A 3K olvasói pedig szinte minden számban találkoznak általa jegyzett írással. Ha azonban nem csak a könyvtári szaksajtót nézzük, láthatjuk, hogy irodalmi, kritikai, filozófiai írások is gazdagítják életművét – hadd említsek csak egy kiragadott példát: *Illyés Gyula – kultúránk új évezredében* című tanulmányával I. díjat nyert a Magyar Művelődési Társaság 2002-es Illyés Gyula pályázatán. Vajda Kornél nem volt gyakorló könyvtáros. Felkészültségének köszönhetően azonban szakmánk minden területéről pontos szakszerűséggel ír, legyen szó könyvtárpolitikáról, helyismereti témáról vagy épp állományapasztásról. „*Bizonyos műveltség, a felmerült kérdések tágabb összefüggéseinek ismerete – azt hiszem – kötelező egy ilyen munka megírásakor*” – írja egy helyütt egy, a szűkebb szakmánkon kívül eső téma kapcsán, de láthatjuk, hogy ezeket az elveket a mi szakmánkban is alkalmazta, és itt nemcsak a már említett filozófiai távlatokra gondolok, hanem a könyvtáros szakterületet érintő írásaira is – persze épp a filozófiai szemléletmódból következik az összefüggések figyelembevételének az igénye. Külön említést érdemelnek interjúi és a „perszonália” fogalmkörébe tartozó írásai. Szembetűnő, hogy ezek szinte mindegyikében a középpontban álló személy rendkívül – esetenként túlzásnak érzett – dicséretét olvashatjuk. Mi lehet e mögött? Az illető személy őszinte tisztelete?, vagy épp az ellenkezője?: nyugodtan dicsérhetlek, magamat többre tartom; emberismeret?: a jót (túlzott jót) is az emberek könnyen elhiszik magukról?; egy kis ugrasztási szándék, netán gonoszkodás? Talán nem járunk messze az igazságtól, ha azt feltételezzük, hogy mindenből egy kicsi, de leginkább játékoság – és ha az illető partner hozzá –, játékos-bölcs összekacsintás. Egy dolog biztos nincs mögötte: rosszindulat. Úgy tűnik, ez a tulajdonság teljesen hiányzik Vajda Kornéltól. És ha már itt tartunk, ejtsünk szót Vajda Kornélról, az emberről!

Fentebb azt írtam, hogy Fodorral és Bereczkyvel történt találkozása mellett kivételes képességei határozták meg pályafutását. Itt most hozzá kell tenni még valamit, a habitusát. Ha ambiciózusabb, célratörőbb, karrierista alkat lenne, bizonyára olyan pályát futhatott volna be, ami rangban, ismertségben, esetleg anyagiakban többet hozott volna – például kritikusi, irodalomtudományi téren. De azt hiszem, egyszerűen nem volt kedve hozzá, egy bölcsőbb életutat választott, ha

önző módon nézzük a dolgot, szakmánk szerencséjére. Vajda Kornél egy valamit nem tud: adminisztrálni; sem magát, sem az ügyeket, iratokat. Hadd említsek mindkettőre egy-egy példát, épp a 3K története kapcsán. A Könyvtáros c. lap, amelyet Bereczky Lászlóval együtt szerkesztett Vajda Kornél, eladósodott, anyagi csődbe ment. Nem volt pénz az adósság kifizetésére, megszűnt a lap. A szakma sajnálta, a minisztérium is. A Könyvtári Osztály akkori vezetője, Sóron László kezdeményezésére, az OSZK, OPKM, MKE és KSZ (akkor még Könyvtári Kamara) támogatásával egy új lap indult, a Könyv, Könyvtár, Könyvtáros (3K), két szerkesztővel és egy műszaki szerkesztő-adminisztrátor munkatárssal. A pénz természetesen akkor is kevés volt, a lap nem bírta el három munkatársat csak egyet. Ki legyen az az egy? Nyilván nem az adminisztratív munkatárs, de Vajda vagy Bereczky? Bereczky László akkor már nyugdíjasként dolgozott a lapnál, kézenfekvő volt, hogy akkor Vajda Kornél maradjon, neki ez volt az egyetlen megélhetési lehetősége. Bereczky László megbántva érezte magát (utóbb – valamilyen – kiengesztelődött), Vajda Kornél egyetlen szót sem szólt a maga érdekében, sőt azt gondolta, talán inkább Bereczky László maradjon. (Az egyik példa). De hát ő maradt, és az ő feladata lett (volna) a szerkesztési munka mellett a lap előfizetőinek nyilvántartása, amelynek alapján tudta volna postázni a nyomda a megjelenő számokat. A korrekt nyilvántartás soha nem készült el, jöttek a reklamációk, később a dühös lemondások stb. Kornél minden egyes szerkesztőbizottsági ülésen szentül megígérte – és szerintem hitte is –, hogy a következő alkalomra minden rendben lesz. Sosem lett, mígnem Győri Erzsébet figyelmeztetett, hogy ne reménykedjünk, ne próbálkozzunk: Vajda Kornél kitűnő szerkesztő, de adminisztrációra alkatilag képtelen.

Ezzel szemben, ha úgy tetszik, életművész. Függetlenül tudja magát a gyasztói társadalom betegségeitől, képes az életet – még a magáét is – kívülről szemlélni. Azt csinál, amit szeret – úgy tűnik, lapunkat is szeretne –, de azt magas színvonalon. Ez a bölcs, tudatos, igényes szemléletmód sajátja, kezdetektől fogva.

Befejezésül hadd idézzek még egy részletet Fodor András naplójából. (1975. I. 2. és 6.): „*Ilia Mihály december 31-én lemondott a szerkesztésről* (a Tiszatáj c. lapról van szó – P. G.) ...*Megértem Iliát, s magamat nem sajnálom, csak Vajda Kornélt, kinek I.M. épp most ajánlotta fórumul a folyóiratot. ...Délre érek a Múzeum utcába. Vajda Kornél szombat óta tudja már, mi történt Szegeden. Humorral fogja föl balszerencséjét: ahová ő beteszi a lábát, ott mindig tönkremegy az esély, szegény Ilia.*”

Kedves Kornél! A 3K-ba is betetted a lábad, még se ment tönkre az esély. Sőt. Neked köszönhetően jó lap lett belőle. Ne feledkezz meg róla! Isten éltesen sokáig! Olvass minél több kedvedre való könyvet! És írd is, a 3K számára is. Ne feledd, az első K a könyv, várjuk a könyvekről szóló írásaidat.

Poprády Géza

Vajda Kornél nyugdíjba megy?!

Magam sem hiszem, hogy így múlik az idő! Hiszen most volt, amikor az apródfrizurás, mindig vidám és a hölgyeknek válogatott eleganciával szépeket mondó Vajda Kornél a Múzeum utca kicsi és sötét tantermében előadást tartott a helyismeret könyvtári rejtelmeiről. Mondandóját bőven megtűzdelte francia és német idézetekkel, szórakoztató példákkal. Nem hiszem, hogy van az országnak olyan városa, nagyobb települése, ahol nem fordult meg könyvtárat vizitálni, kollégákkal szakmáról beszélgetni, no és igen, hosszú hideg söröket szüresölgetni a vonat indulása előtt.

Sok mindent tett szakmai pályafutása alatt, de leginkább szerkesztett. Ez – mint tudjuk – sajátos életforma. Azt gondolná az ember, hogy „tengernyi idő van még” a lapzártáig, ám máris itt van a nyomdai leadás, a szorongató érzés, a hajt az idő tudata. A 3K (Könyv, Könyvtár, Könyvtáros) becenevét is tőle kapta, szerette és féltette. Voltak egyedül töltött évei a lapnál, amikor nem volt szerkesztőtársa; ezt nehezen viselte. Ezért is gondolta még jóval nyugdíjba menetele előtt, hogy utódját meg kell keresni, néhány évig együtt kell dolgozni, meg kell teremteni az igazi szerkesztőségi légkört. Ez sokak segítségével és egyetértésével sikerült is Kornél-nak. Most úgy érzi, miután jó kezekben van a folytatás, jöhetnek az olyannyira vágyott nyugalmas esztendőök. Van idő antikváriumban böngészgetni a gót betűs filozófiai műveket, elolvasni minden modern magyar szerzőt, el-eljárni az Egyetemi Könyvtárba, és bosszankodni, úgy, mint eddig, ha nincs meg a már három éve megjelent alapvető bölcséleti munka.

Sokan vagyunk, akik nem hisszük el, hogy Kornél nyugdíjba megy, és bizonyosan többen, akik kívánunk Neki minden jót: jó egészséget, rubintos vörös borokat, hideg söröket, sok jó könyvet, derűs órákat és éveket családjá körében, s azt is, hogy ne feledje kollégáit. Személy szerint én azt is szeretném, ha azokat az opusokat is megírná, amire áldott képessége van, de nem engedte a szerkesztőt mindig láncon tartó idő.

Győri Erzsébet

Jeles szerkesztő volt, nagy olvasó marad

Aki valaha ismerte, ismeri Vajda Kornélt, aki egyszer is találkozott a Könyv, Könyvtár, Könyvtáros szerkesztőjével, aligha hiszi el, nem is lesz képes fölfogni, hogy Kornél immár nyugdíjas. Nekem, mint a felelős szerkesztői székbe kinevezett utódjának, ebből az alkalomból mégis valami nagyon emberközeli, netalán megható, esetleg humoros búcsúztatót kellene írnom. Szólnom kéne arról, hogy négy éven át ültünk egymással szemközt a szerkesztőségi szobában; vallanom illene arról, mi mindent lestem el a rutinos szerkesztőtől; el kéne mesélnem néhány jellemző és lehetőleg humoros anekdotát, amely megesett velünk a lapcsinálás hétköznapijában; méltatnom kéne a nyugdíjba vonuló emberi tulajdonságait és szakmai képességeit; el kéne beszélnem, hogy az 1995. évi 2. számtól kezdve jószerével egyedül, de legalább is meghatározó módon „vitte a lapot”, amely – minden viszontagság mellett és ellenére – a mai napig fönmaradt, és megmaradt a könyvtáros szakma országos orgánumának. Ám ez fölöttébb nehéz feladat volna, és szerintem Kornél se ragaszkodik az efféle szokványos búcsúvételhez.

A mostani lapszámtól kezdve nem szerepel az impresszumban Vajda Kornél neve. Az a név, amelyet oly jól ismernek a magyar könyvtárügyben Nyíregyházától Zalaegerszegig, Salgótarjától Szegedig. Könyvtárosok között, ha fölmerült a neve, az arcok földerülnek. Hiszen Kornélt mindenki ismeri, mindenki szereti, és mindenkinek van legalább egy jó története róla. Ha Balassagyarmaton jártam, ott éppen úgy tudtak róla, ahogy Beregszászon vagy Sepsiszentgyörgyön is – ahol éppen szóba került a 3K. Magyarán: Kornél közismert a Kárpát-medence könyvtáros világában. Ismert hódolatteli kézcsókjairól, ismert elképesztő találékonyságra valló bókjairól, ismert „kornéliádákkal” tűzdelt stílusáról, ismert félelmetes tájékozottságáról, és ismert arról, hogy mindenkit ismer... Nyugodtan mondhatom: Kornél egyedüli jelenség a szakmában, a könyvtárosok társalmában. Éppen ezért a szakma ezután kicsit másabb, szegényebb, szürkébb, mattabb lesz nélküle.

Pedig egyáltalán nem törte magát, hogy mindig, mindenütt jelen legyen. Hogy mennyire nem szándékozott folyton jelen lenni, mindig a hangját hallatni, az is bizonyítja, hogy sosem volt telefonja, se vezetékes, se mobil készülék. Ha nem jött be a szerkesztőségbe, gyakorlatilag elérhetetlen volt. (Közbevetőleg megjegyzendő: amikor ismét fölbukkant, éppen úgy tudott mindent, pontosan úgy „képben volt”, mintha folyton benn lett volna.) Ha nagyon nagy szükségünk volt rá – és ez sokszor előfordult –, akkor komoly eséllyel megtalálhattuk őt a Veres Pálné utca egyik borozójában, éppen félúton az Egyetemi és az Országos Idegennyelvű Könyvtár között. Ott ült a törzsasztalánál három deci – ő így mondta – „piros bor” mellett, és olvasott. Kornél mindig olvasott, és főleg olyan könyveket, amelyeket rajta kívül e hazában ha tucatnyian olvastak, olvasnak, olyan szerzőket,

akiket csak a filozófiában vagy a teológiában fölöttébb jártas szakférfiak ismernek. Lehetőleg gót betűvel nyomott, vaskos német nyelvű filozófiai értekezéseket vagy sokkötetes regényeket olvas. (Mellesleg a kisujjában van a külföldi és hazai könyvtári szakirodalom...) Kornél sokszor volt lelkes, de igazán lelkesnek akkor láttam, ha kedves bölcseletről beszélhetett, ha verset vagy prózát idézhetett, ha „passzent anekdotot” mesélhetett a művelődéstörténet valami távoli korszakából. Mert Kornél hihetetlenül olvasott és művelt ember, már-már XIX. századian művelt, aki eredeti nyelven idéz francia bölcseleket, német teológia professzorokat, amiként, mondjuk, kortárs írókról is tud intimitásokat. Hogy azért mégse maradjak adós legalább egy mosolyogtató anekdotával, elmesélek egy jellemző esetet. Egy alkalommal az OSZK épületében két emelet között elakadtunk a teherlifttel. Én dühödten nyomkodtam a gombokat, Kornél pedig derűs mosollyal legalább három világirodalmi alkotást idézett, ahol valamelyik szereplő a liftbe szorult. Amíg én a technikával küszködtem, ő tárgytörténetből világirodalmi szemináriumot tartott...

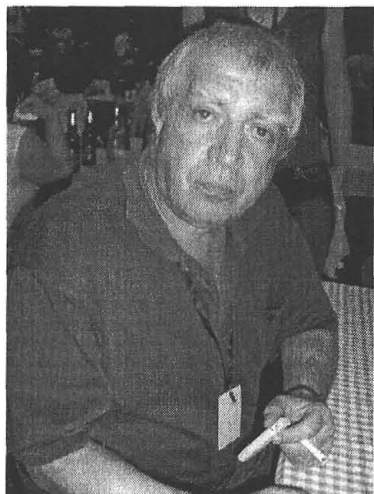
Kornélnak, gondolom, ezután sem lesz telefonszáma. Ám, fölteszem, ezután is megtalálható lesz az Egyetemi és az Országos Idegennyelvű Könyvtár között félúton fekvő „intézményben”, ahogy ül a pohár „piros bor” mellett, valami vaskos könyv fölé hajolva. Ha szükség lesz rá, tudom, ott meg fogom találni.

Kedves Kornél, mit is kívánhat neked szerkesztő utódod? Jó olvasást! Még soká, nagyon soká üldögélj a törzsasztalodnál olvasmányodba bújva. (Legföljebb néha megzavarlak, és eléd csúsztatom a 3K friss számát.)

Kornél jeles szerkesztő volt. De igazából mindig NAGY OLVASÓ MARAD.

Mezey László Miklós

Búcsú a 3K-tól

Végtelenül egyszerű és föllette természetes dologról van szó. E sorok szerzője, Vajda Kornél betöltvén az ehhez szükséges életkort és el-
érvén, sőt túlhaladván a megkövetelt munkanapok számát, nyugdíjba vonul, ennek következtében pedig neve kikerül a 3K impresszumából. Tulajdonképpen e tény bejelentése is bőségesen elég lenne, kivált ha meggondoljuk, hogy VK számos alkalommal adta írásba, még többször szólt róla élőben, hogy egy lap soha ne önmagával foglalkozzék, ne legyen semmiképp öntükröző (ezt a funkciót hagyja meg a posztmodern szövegeknek), hanem csak és kizárólag legsajátabb tárgyát, a szakma kérdéseit pertraktálja. Ez a búcsú tehát – nyilvánvaló – következtelenség. Ám szerzőjének vannak mentségei.

Mindenekelőtt az, hogy legalább így a végén megköszönje mindazt, amit a 3K-t szerkesztvén, másfél évtizeden keresztül kapott. A búcsú ilyenképp nagyon hasonló műfaj az angolszász könyvek előszó előtti részéhez, ahol is – mivel ezt a műfajt immáron a hazai szerzők többsége is átvette, közismert módon – azok felsorolása található, akik ezért vagy azért, ebben vagy abban a szerző segítségére voltak a könyv megalkotásában, kezdve a szöveget még kéziratban elolvasóktól és javaslattevőktől, folytatva a legkülönbözőbb támogatásokat nyújtókkal (intézményekkel, alapítványokkal stb.), már csaknem a végén a gépírónőkről emlékezve meg, hogy végül a feleségek és férjek, kedves rokonok és gyermekek következzenek. Mindez lehetőleg sok-sok oldalon, nehogy valaki kimaradjon. Nos, a most búcsúzóinak is igen sok oldalra lenne szüksége, hogy mindenkinek köszönetet mondhasson. Nem teszi ezt. Nem köszöni meg Poprády Gézának, hogy a Könyvtáros megszűnése után lehetővé tette a 3K megindulását, nem mond köszönetet az őt mindenkor – érdemein jócskán felül megbecsülő és támogató főnökeinek, Győri Erzsébettől Bartos Éváig és Hölgyesi Györgyiig, nem fog szólni azokról a nála egészen bizonyosan sokkal tehetségesebb szerkesztőkről (Gerő Gyulától Sz. Nagy Lajosig), akikről nemcsak rengeteget tanult, de akiket igazándiból kopírozott, noha a végeredmény így is sokkal szerényebbre sikeredett, mintha e nagyok álltak volna az ő helyén. És sorolhatnám még, kinek tartoznék köszönettel ám én csak egyvalakinek szeretném igazán, szívből kifejezni nem múló hálámat. Ez az egyvalaki kollektív személyiség: a magyar könyvtárosok kicsiny konfraternitása. Mint tudott, a mi szakmánk, jóllehet egyetlen oktatják, a valóságban eminenter gyakorlati jellegű. Csak a „terepen”, csak élőben, csak a könyvtári műhelyekben elsajátítható. És ha – úgy-ahogy – ott-hon érezhettem magam ebben a szakmában, annyira, hogy lapjának szerkesztésére

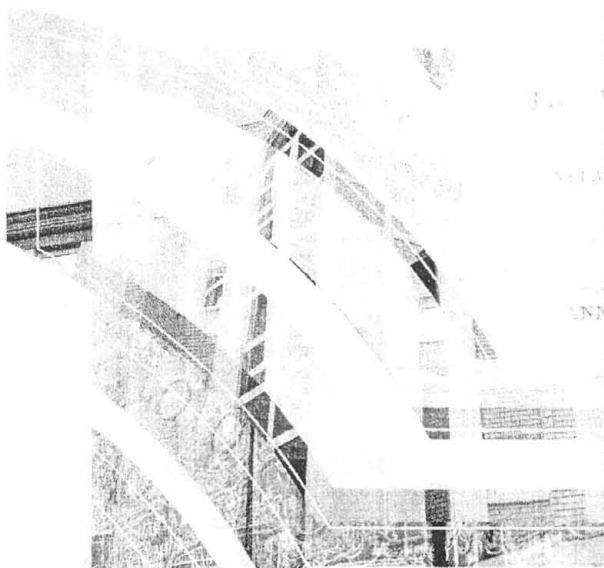
is vállalkozni merészeltem, ezt legeslegelső sorban annak köszönhetem, hogy ez a konfraternitás bevett tagjai közé, hogy szóba állt velem, hogy írásban és élőszóban okított, végtelenül türelmesen terelgetett, írt a 3K-ba és olvasta azt, előfizetett rá és elviselte akkor is, amikor – a szerkesztő hibájából – nem állt éppen helyzete mindenképp megkívánható magaslatán. Egy életre, egy remélhetőleg hosszú nyugdíjas életre elegendőt kaptam, és ezt nem tudom meg nem köszönni. Kérem, fogadják el hálámat!

Immáron extra muros lévén, talán megengedhetek magamnak még két röpké megjegyzést. Az egyik a lapot ezentúl első helyen jegyző Mezey László Miklóssal kapcsolatos. Természetesen nem kívánám a helyt bemutatni. Hogy féltucatnyi könyve jelent meg már, hogy nemcsak a könyvtárosok körében szerzett hírt-nevet magának, úgyis tudott. Ám hogy milyen remek szerkesztő, mindenki észrevehette, aki a 3K utolsó évfolyamait figyelmesen forgatta. Hogy lapunk javult, ezt számos visszajelzésből tudjuk. Nos, a javulás, ez az emelkedés – természetesen – az ő érdeme. Együtt szerkesztettünk, de az innovatív elme, ráadásul az innovációkat végtelen szorgalommal és következetességgel, az enyémnél nagyságrendekkel nagyobb felelősségérzéssel és precizitással végrehajtó szerkesztő ő volt. Nem kérem, hogy támogassák úgy, mint engem támogattak. Bizonyos vagyok benne, hogy ezt teszik.

A másik megjegyzés egy másik kollégámra vonatkozik. Az ő neve olvasható minden lapszám kolofonjában. Műszaki szerkesztőnkéről, Korpás Istvánról van szó. Alig valaki tudhatja, hogy ő, immáron sok-sok éve, nemcsak a munkaköri leírásából következő műszaki szerkesztési munkákat végzi, de – nem túlzás a szó – egyenrangú, sokszor vezető tagja a szerkesztőségnek, aki nemcsak a minden gondosság ellenére is szükségszerűen adódó hibák tucatjait szűri ki egy-egy lapszámból, de akinek ötleteire (nem tipográfiai ötleteire) mindenkor a legnagyobb figyelemmel kell lennie minden „igazi” szerkesztőnek.

Túl nagy pretenzió lenne, nem minden komikum nélkül, ha azt mondanám, jó kezekben hagyom, hagyhatom a szívemnek legkedvesebb lapot, a 3K-t. Nem jó kezekről, sokkal jobbakról van és lesz szó – remélem, igen-igen sokáig.

Vajda Kornél

A Berzsenyi Dániel Könyvtár

Évkönyve

4.

3K
3K 3K 3K
3K 3K